

«Маленьким про великого Тараса»

Підготувала ф.19 2012 р.

9 березня 1814 року в селі Моринцях у сім'ї селянина-кріпака народився хлопчик Тарас. Він ріс мовчазний, замислений. Не тримався хати, а все блукав десь за вигоном, за що його прозвали в сім'ї «малим прибудюю».

Батько - Григорій був з козацького роду, знав грамоту, тобто умів читати і писати, що на ті часи було великою рідкістю серед селян.

Мати – Бойко Катерина – щира, працьовита, ласкава. Тепло материнського серця передалось і Тарасові.

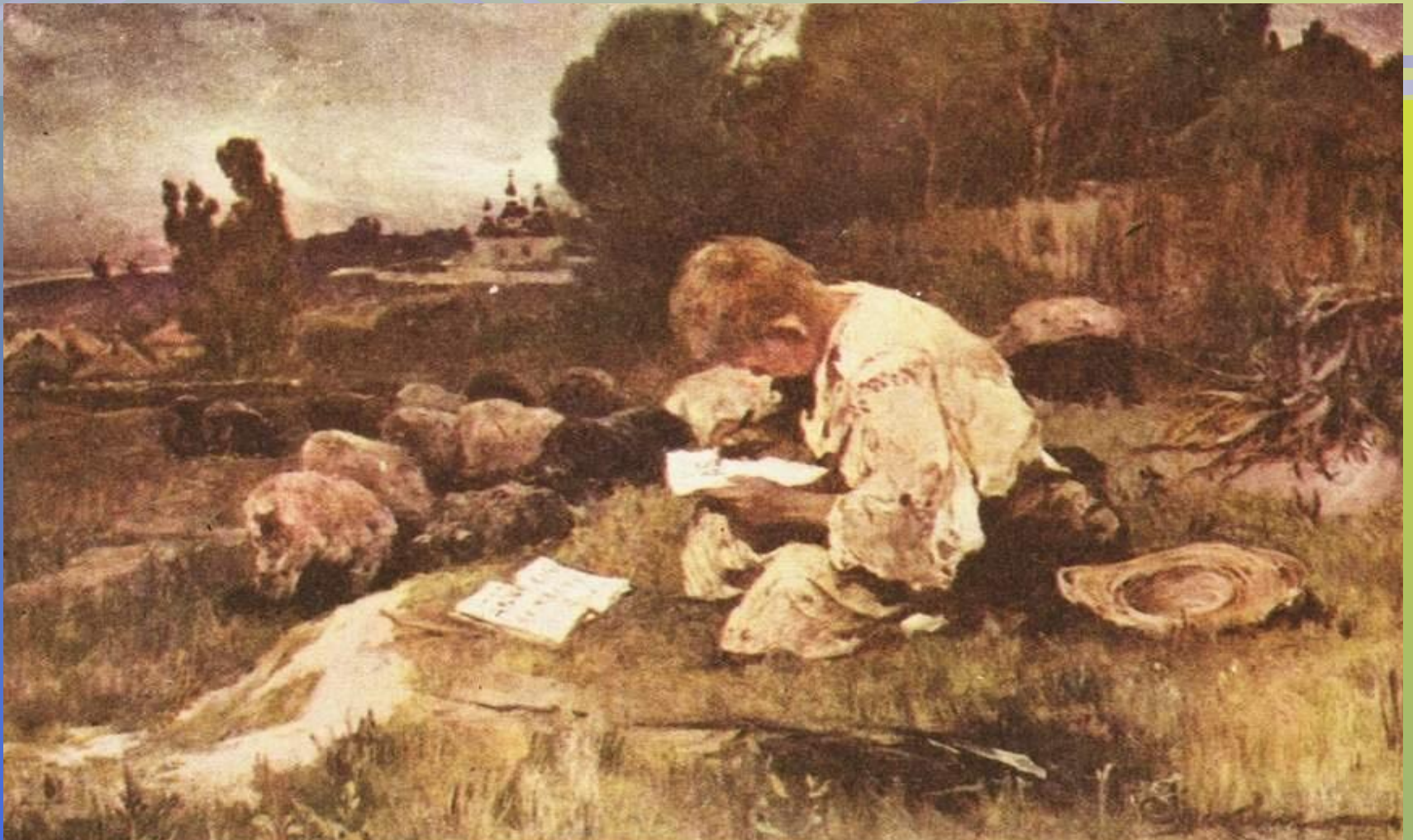
Восьмилітнього Тараса

батьки віддали до **дяка «в науку»**. За найменшу провину він карав своїх учнів різками. Та недовго тривала Тарасова «наука». Несподіване горе випало на долю маленького хлопчика. Замучена важкою працею, **померла мати**, коли йому було всього **9 років**.

Мачуха, яка прийшла на чужих п'ятеро дітей і привела ще 3 своїх, не злюбила непокірного, жвавого і правдивого хлопця. Часто йому перепадало, причому не заслужено.

Та коли **через 2 роки помер і батько** – життя для сироти стало нестерпним. Почалися його поневіряння по чужих людях.

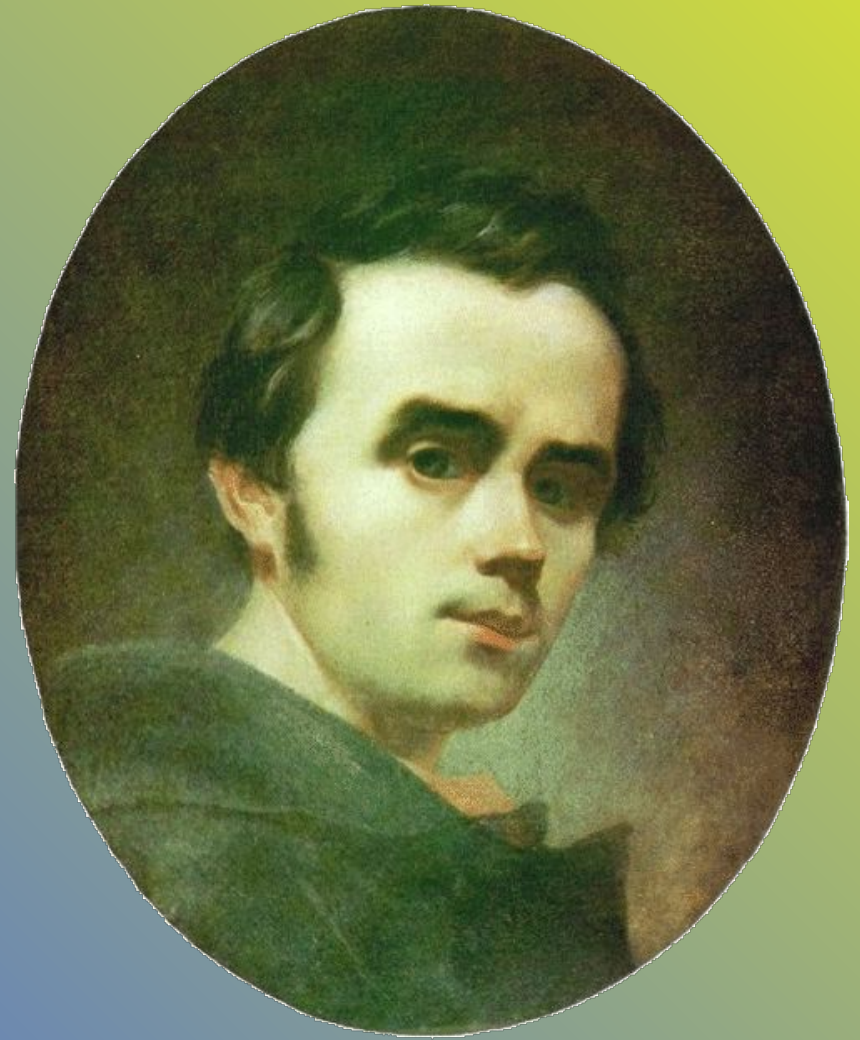

Тарас наймитував у школі, а потім пас громадську череду.

Незважаючи на те, що народився поет у бідній кріпацькій сім'ї, і дитинство його було тяжким і безрадісним, малий Тарас ріс допитливим і розумним хлопчиком.

Його не полишала думка навчитися малювати у професійного маляра. Той згодився навчити хлопця малювати, та пан Енгельгарт забрав Тараса в Петербург козачком.

Зустріч у Петербурзі з художником **Сошенком** та поетом Жуковським змінила долю Тараса Шевченка. Вони побачили великі здібності молодого художника й викупили його з неволі за шалені гроші – 2500 руб. (портрет В. **Жуковського** роботи **К. Брюллова** було розіграно у лотерею).

Тарас Григорович виправдав їхні сподівання. 1845 року він закінчив **Петербурзьку** академію мистецтв з двома срібними медалями і званням «вільного» художника. Тарас малював портрети, картини, ілюстрував свої вірші.

Для Тараса Шевченка малювання стало потребою, вираженням його творчого духу.

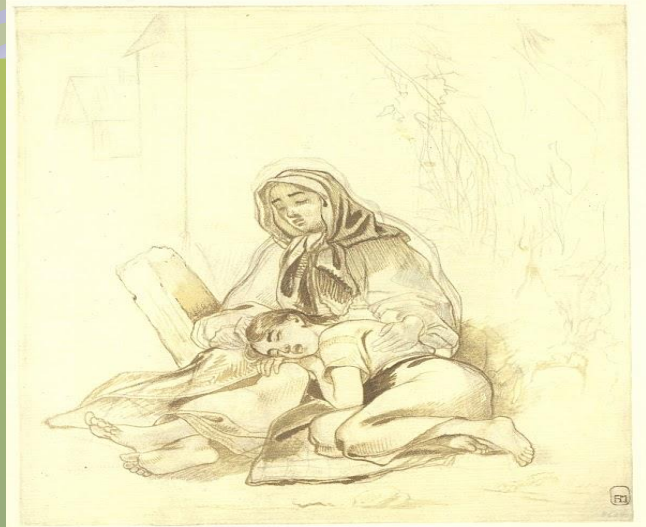
До нас дійшло близько 1200 акварелей, малюнків олійною фарбою, олівцем.

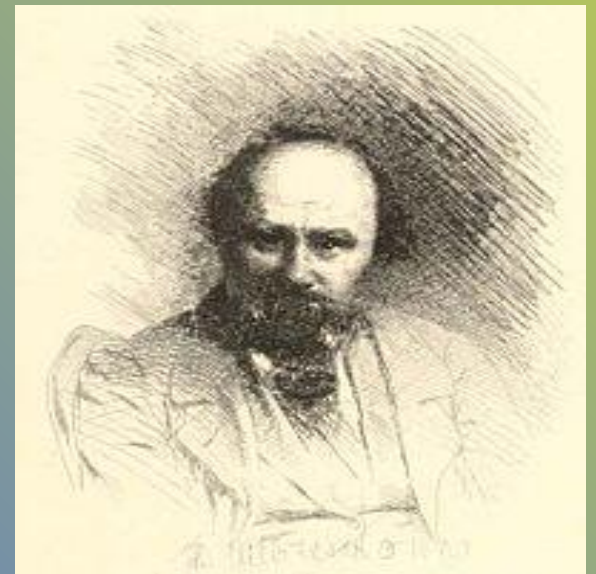

*(Хата Шевченка)
Почаговано срібною мастилою.*

181. ХАТА БАТЬКІВ Т. Г. ШЕВЧЕНКА В с. КИРИЛІВЦІ.
Олівець. [IX 1843].

39. СЛІПА В ДОЧКУЮ.
Автолітографія до поеми «Сліпий». Олівець, сепія. [1842].

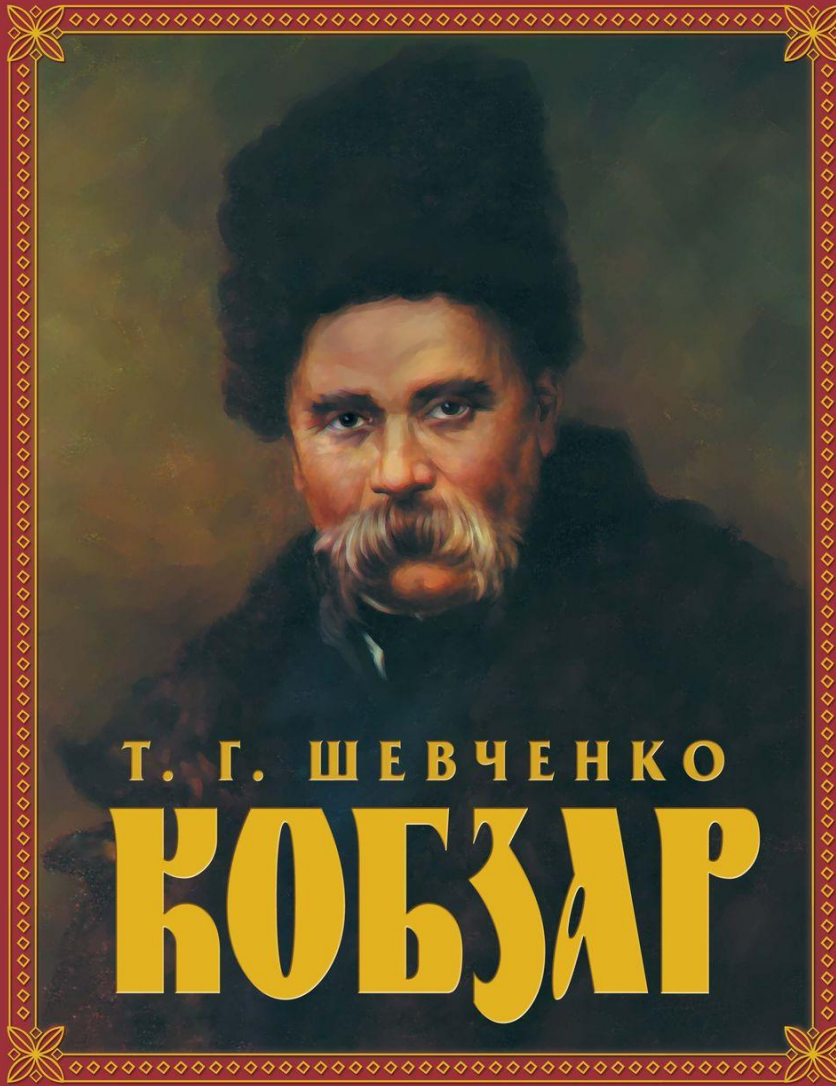
За значні успіхи у гравюрі
Шевченкові було присвоєно
звання академіка.

345. ГАМАЛИЯ.
Олія. [1842].

Т. Г. ШЕВЧЕНКО
КОБЗАР

В 1840 році з'являється перше видання "Кобзаря", книга, яку український народ поставив на головне місце у рідній літературі. У цьому виданні було всього 8 творів, а починався "Кобзар" словами : " Рече та стогне Дніпр широкий..."

Вірші з “Кобзаря” стають одразу дуже популярними, їх заучують напам’ять. Чому? Та тому, що поет щиро і проникливо виливав свою любов до України.

За бунтарські вірші 33-річного Тараса забрали в солдати в далеке місто Оренбург, а потім в засушливі степи Казахстану, причому без права писати і малювати.

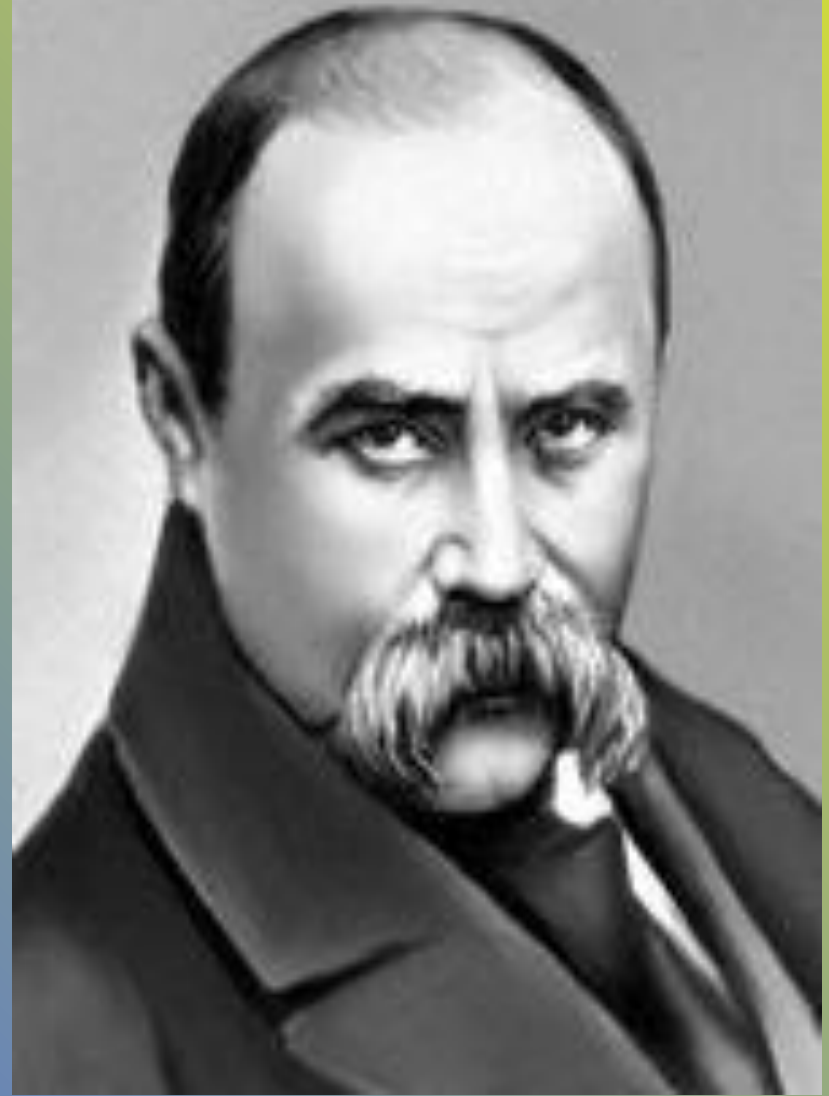
“Наче мене руки одрубано” – бідкається Шевченко, але не здається: “Караюсь, мучуь але не каюсь...”

Далеко від Батьківщини його не покидають думи за Україну, в своїх поезіях він виражає сум і безмежну любов до рідної землі.

- Туга за рідною природою, рідним краєм звучить у кожному його вірші. Він також закликає український народ до боротьби за волю, за кращу долю.
- Доля України завжди хвилювала великого Кобзаря. Він вірив у краще майбутнє свого народу. Віра у краще майбутнє звучить у таких рядках:

*І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.*

- 9 березня 1861 року Тарасу Шевченку минуло 47 років. Надійшло багато вітальних телеграм. Привітали поета, який лежав тяжко хворий, прийшли друзі. А 10 березня перестало битися серце великого українського Кобзаря. Він був похований у Каневі на Чернечій горі. Так заповідав великий поет.

Цілий світ, не тільки Україна, вшановує пам'ять великого Кобзаря. Пам'ять про нього житиме вічно.

Є вулиця Шевченка і в нашому місті, одна з центральних, а на ній перед приміщенням обласної дитячої бібліотеки споруджений пам'ятник Тарасу Григоровичу.

Шевченко бував
у нашому місті.
Коли ще був
живий батько
поета, він брав з
собою малого
Тараса на
ярмарок і в
повісті
“Наймичка”
згадується цей
епізод подорожі
та називається
наше місто
Єлисавет.

У кожній хаті, у кожній школі нехай живе, а не стоїть почесно на полиці мудре, ніжне, гнівне, пророче слово нашого Кобзаря. Адже його твори – це історико-культурні пам'ятки, що житимуть віки, як живуть у народі перекази про народних героїв.

